

Arrest

nr. 204 375 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1975.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van Kote Sangi in de stad Kabul. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Toen u 17 was trouwde u met uw echtgenoot N(...) Y(...) M(...) (CG (...)) en ging u bij hem in Bagrami wonen. In 1992, toen de mujahideen naar Kaboel en Bagrami kwamen en er zich een burgeroorlog ontketende, verlieten jullie Bagrami en trokken jullie naar Pakistan. Jullie bleven ongeveer drie en een halve maand in Pakistan. Bij terugkeer was de situatie in uw geboortestreek niet leefbaar en besloten u en uw echtgenoot zich in de stad Mazar-i Sharif te vestigen in de provincie Balkh, waar uw moeder en enkele ooms woonden. Jullie leefden vervolgens ongeveer zeventien jaar lang in de stad Mazar. In 2010 werd uw broer door onbekenden ontvoerd en gedood, waarna jullie de situatie in Mazar niet langer veilig vonden. Bovendien was de gezondheidstoestand van uw twee zonen, M(...) (CG (...)) en N(...), niet goed en hoopten u en uw echtgenoot een betere medische verzorging te krijgen in Iran. Drie maanden na de dood op uw broer verlieten jullie Mazar en trokken jullie naar de stad Teheran in Iran. Jullie leefden zes tot zeven jaar lang illegaal in Iran. Jullie besloten te vertrekken omdat de medische behandeling van jullie zonen moeilijk was door jullie illegale status, uw dochter niet naar school kon in Iran en uw zonen dreigden gerekruteerd te worden als strijders in Syrië.

Uw echtgenoot en uw dochter M(...) hebben Iran verlaten in het midden van augustus 2015. Ze zijn België binnengekomen op 27 september 2015 en vroegen één dag later asiel aan. U heeft samen met uw zonen R(...) (CG (...)), N(...) (CG (...)), M(...) en N(...) Iran verlaten. Jullie kwamen België binnen op 9 november 2015 en vroegen diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrezen jullie de algemene veiligheidssituatie in de stad Mazar.

Ter staving van uw asielaanvraag legt uw echtgenoot volgende documenten neer: zijn paspoort, verkiezingskaart en taskara, uw paspoort, uw verkiezingskaart en uw taskara, een bewijs van de legerdienst van uw echtgenoot, de taksara van uw drie minderjarige kinderen, een lidkaart van een partij van uw zoon, jullie huurcontract in Iran alsook afrekeningen van gas, water en elektriciteit in Iran, medische documenten uit Iran zoals voorschriften voor medicatie en ziekenhuis scans, twee medische documenten van het ministerie van gezondheid in Mazar en een politiedocument in verband met uw reis naar Iran.

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot Y(...) M(...) N(...) (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd volgende beslissing genomen:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U en uw echtgenote halen de ontvoering en moord op de broer van uw echtgenote, H(...), aan als één van de redenen voor jullie vlucht vanuit Mazar en Afghanistan naar Teheran in Iran. U verklaart dat uw schoonbroer H(...) ontvoerd werd door onbekenden in Mazar in augustus 2010. Uw andere schoonbroer R(...) werd opgebeld door onbekenden met de boodschap dat ze zijn broer ontvoerd hadden en losgeld eisten (CGVS, p. 9). U verklaart tevens dat de broers samen in de suikerhandel werkten en welgesteld waren (CGVS, p. 9). Omdat R(...) niet op tijd betaalde, werd H(...) door de ontvoerders gedood. Zijn levenloze lichaam werd ergens in de stad Mazar achtergelaten (CGVS, p. 13). R(...) en de moeder van uw vrouw verhuisden naar Tajikistan na de dood van H(...). U en uw echtgenote hebben Mazar twee tot drie maanden na de dood van H(...) verlaten omdat jullie de situatie in de stad niet langer veilig vonden en vreesden voor jullie eigen leven (CGVS, p. 13). Nochtans bleven twee zussen van uw vrouw nog tot 2017 in de stad Mazar wonen, zonder dat zij ooit problemen gekend hebben (CGVS, p. 14 en CGVS X, p. 5 en p. 7). Bovendien geeft u zelf aan dat u noch uw familie persoonlijk problemen gekend heeft in de stad Mazar (CGVS, p. 14). Dit wijst erop dat de problemen die H(...) en R(...) gekend hebben, geen betrekking hebben op de rest van de familie, die niet betrokken was in hun lucratieve suikerhandel. Dat

de ontvoering en de dood van uw schoonbroer H(...) zeven jaar na datum een bedreiging zouden vormen voor u of uw echtgenote is bijgevolg niet aannemelijk.

Een tweede reden voor jullie vlucht uit Afghanistan is de medische toestand van uw twee zonen M(...) en N(...). U legt uit dat uw twee zonen leiden aan een ernstige vorm van epilepsie (CGVS, p. 11). Uw vrouw legt de medische toestand van uw zonen M(...) en N(...) uit als een psychologisch en mentaal probleem, waarbij beide zonen (epileptische) aanvallen krijgen (CGVS X, p. 7). In de stad Mazar bezochten u en uw vrouw private dokters in het Mulki ziekenhuis (CGVS, p. 15). U geeft aan dat de behandeling geen goede resultaten had. De medicatie hielp niet (CGVS, p. 11). De dokters zelf raadden u aan om uw zonen naar het Pakistan, Iran of India te brengen omdat de dokters hen daar misschien wel zouden kunnen helpen (CGVS, p. 6 en p. 11). Gevraagd welke problemen er dan waren met de behandeling van uw zonen M(...) en N(...) in Afghanistan, stelt u dat uw twee zonen niet reageerden op de hen toegediende medicijnen (CGVS, p. 15). Gevraagd of u nog andere problemen ondervond die gelinkt zijn aan de medische toestand van uw zonen, verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Mazar die niet goed is (CGVS, p. 15). Ook uw echtgenote geeft aan dat de medische behandeling in Afghanistan niet hielp (CGVS X, p. 7). Ze verklaart net zoals u dat de dokters aanraadden om naar Pakistan te gaan (CGVS X, p. 7). Gevraagd aan uw echtgenote of zij of haar familie nog andere problemen ondervonden, afgezien van de medische behandeling die geen verandering bracht in de toestand van haar zonen, en die gelinkt zijn aan de medische toestand van haar zonen, stelt ze dat ze voor zichzelf een vrij leven verkiest. Nogmaals gevraagd of zij of haar zonen andere problemen ondervond die gelinkt zijn aan de medische toestand van haar zonen, stelt ze dat dit hun problemen waren en dat ze niets konden doen (CGVS X, p. 8). U geeft verder aan dat de medische behandeling van uw zonen in Iran beter was, maar dat het voor uw familie niet gemakkelijk was om naar de dokter te gaan omdat jullie illegaal in Iran verbleven (CGVS, p. 15). Gevraagd aan uw echtgenote of de situatie voor M(...) en N(...) anders was in Iran, stelt ze dat gezegd werd dat er meer mogelijkheden zouden zijn (CGVS X, p. 8). Gevraagd of M(...) en N(...) behandeld werden in Iran, antwoordt ze dat de behandeling niet werkte. Nadat de visa na drie maanden verlopen waren, konden jullie geen publieke ziekenhuizen meer bezoeken. Jullie waren aangewezen op private dokter. Uw echtgenote geeft evenwel aan dat Nasir en Mansour er iets beter aan toe waren dan in Afghanistan (CGVS X, p. 8).

De door u en uw echtgenote ingeroepen medische problemen van jullie zonen M(...) en N(...), die jullie staven met voorschriften en scans uit Iran en Afghanistan, alsook met een document van het ministerie van gezondheid in de stad Mazar, houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw echtgenote haalt verder aan dat uw zoon N(...) (CG (...)), die de stad Mazar een jaar eerder verliet en naar Iran trok, problemen kende omwille van een relatie met een meisje (CGVS, p. 2-3). Hierover dient te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u deze problemen niet aanhaalt. U verklaart dat uw zoon N(...) een jaar voor jullie naar Iran trok omdat hij een betere levensstandaard wenste en wou studeren (CGVS, p. 13). Expliciet gevraagd of er een andere reden was waarom N(...) eerder naar Iran trok, stelt u van niet (CGVS, p. 13). Des te opmerkelijker is dat N(...) deze liefdesproblemen zelf niet aanhaalt. Hoewel hij duidelijk verklaart een jaar voor de rest van de familie naar Iran gereisd te zijn, stelt hij dat hij een jaar eerder reisde omwille van het geweld in Mazar-e Sharif, de ontvoeringen, jongeren die werden meegenomen als bacha bazi en een gebrek aan een goed schoolsysteem (CGVS X, p. 4). Expliciet gevraagd aan N(...) of er naast deze redenen nog een andere reden was waarom hij eerder naar Iran trok, stelt hij dat dit de redenen waren. N(...) vermeldt verder de moord op zijn oom en de medische toestand van zijn broers (CGVS X, p. 10). Nergens haalt hij echter aan dat hij problemen gekend heeft omwille van een meisje. Wat er ook van zij, uw echtgenote geeft duidelijk aan dat N(...) niet langer werd lastig gevallen na zijn vertrek naar Iran (CGVS X, p. 7). Ook de rest van de familieleden ondervonden geen problemen ten gevolge van de liefdesrelatie van N(...) (CGVS, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Het paspoort, de verkiezingskaart en taskara van u en uw echtgenoot, de lidkaart van een partij, het bewijs

van uw legerdienst alsook de taskara van uw twee minderjarige kinderen en uw zoon M(...), bevatten gegevens die hier niet ter discussie staan. Het huurcontract in Iran alsook afrekening van gas, water en elektriciteit in Iran vormen slecht een bewijs van jullie verblijf in Iran, dat verder ook niet in twijfel getrokken wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de

provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In het kader van de asielaanvragen van uw echtgenote A(...) en zonen M(...), N(...) en R(...) (CG X) werd eveneens besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 10 april 2018 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarbij zij het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017 voegt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, de heer N. Y. M. Zij roept geen eigen motieven in.

Voorts is het verzoekschrift van de verzoekende partij gelijkaardig aan het verzoekschrift dat haar echtgenoot tegen zijn beslissing ingediend heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 204 374 van 25 mei 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de echtgenoot van de verzoekende partij, meneer N. Y. M., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven

kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige

schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staakt met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

3.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het districtscentrum van Bagrami in de provincie Kaboel maar zich samen met haar gezin, na een kort verblijf in Pakistan omstreeks 1992, in de stad Mazar-i Sharif in de provincie Balkh te hebben gevestigd. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar gezin tot 2010 in Mazar-i Sharif verbleven en vervolgens naar Iran trokken. Als reden voor dit vertrek halen de verzoekende partij en haar echtgenote in de eerste plaats de ontvoering van en moord op een schoonbroer van de verzoekende partij in Mazar-i-Sharif aan. Na deze gebeurtenis zou de verzoekende partij de situatie in Mazar-i Sharif niet langer veilig hebben geacht voor haar en haar gezin. Daarnaast wijzen zij op de slechte gezondheidstoestand van hun zonen M. en N. en geven zij aan naar Iran te zijn getrokken in de hoop dat hun zonen daar een betere medische behandeling zouden krijgen. Een andere zoon van de verzoekende partij, N., zou reeds een jaar eerder naar Iran zijn gegaan, volgens haar echtgenote omdat hij in Afghanistan problemen kende omwille van een relatie met een meisje. De verzoekende partij en haar echtgenote verklaren zes tot zeven jaar lang illegaal in Iran te hebben verbleven. Zij geven aan Iran in 2015 te hebben verlaten en naar Europa te zijn gekomen omdat de medische behandeling van hun zieke zonen er moeilijk was door hun illegale status, hun dochter er niet naar school kon gaan en hun zonen er dreigden te worden gerekruteerd als strijders in Syrië. De verzoekende partij geeft aan in geval van terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat haar twee zieke zonen zullen sterven door een gebrek aan gepaste medische zorgen en dat haar of haar familieleden hetzelfde zal overkomen als haar schoonbroer destijds.

De Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat geen van de door de verzoekende partij aangevoerde asielmotieven wijst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève).

Wat betreft de ontvoering en dood van verzoekers schoonbroer in 2010, dient te worden vastgesteld dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote aannemelijk maken dat zij of hun kinderen omwille van deze gebeurtenis een gegronde vrees dienen te koesteren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

"(...) U verklaart dat uw schoonbroer H(...) ontvoerd werd door onbekenden in Mazar in augustus 2010. Uw andere schoonbroer R(...) werd opgebeld door onbekenden met de boodschap dat ze zijn broer ontvoerd hadden en losgeld eisten (CGVS, p. 9). U verklaart tevens dat de broers samen in de suikerhandel werkten en welgesteld waren (CGVS, p. 9). Omdat R(...) niet op tijd betaalde, werd H(...) door de ontvoerders gedood. Zijn levenloze lichaam werd ergens in de stad Mazar achtergelaten (CGVS, p. 13). R(...) en de moeder van uw vrouw verhuisden naar Tajikistan na de dood van H(...). U en uw echtgenote hebben Mazar twee tot drie maanden na de dood van H(...) verlaten omdat jullie de situatie in de stad niet langer veilig vonden en vreesden voor jullie eigen leven (CGVS, p. 13). Nochtans bleven twee zussen van uw vrouw nog tot 2017 in de stad Mazar wonen, zonder dat zij ooit problemen gekend hebben (CGVS, p. 14 en CGVS X, p. 5 en p. 7). Bovendien geeft u zelf aan dat u noch uw familie persoonlijk problemen gekend heeft in de stad Mazar (CGVS, p. 14). Dit wijst erop dat de problemen die H(...) en R(...) gekend hebben, geen betrekking hebben op de rest van de familie, die niet betrokken was in hun lucratieve suikerhandel. Dat de ontvoering en de dood van uw schoonbroer H(...) zeven jaar na datum een bedreiging zouden vormen voor u of uw echtgenote is bijgevolg niet aannemelijk." Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat mannen meer risico hebben dan vrouwen en dat daarom de gebeurtenis van zeven jaren geleden nog actueel is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze bewering op geen enkele wijze staft en aannemelijk maakt.

Wat betreft de medische problemen van verzoekers zonen M. en N., ter staving waarvan verzoeker meerdere documenten neerlegt, kan geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève worden vastgesteld. De verzoekende partij noch haar echtgenote toont aan dat zij in Afghanistan om redenen die verband houden met hun nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of behoren tot een welbepaalde sociale groep een adequate medische behandeling voor hun zieke zonen werden ontzegd. Zij geven aan naar Iran te zijn gegaan omdat de medische behandeling die hun zonen in Mazar-i Sahrif kregen niet aansloeg en de dokters hen aanraadden naar dokters in Pakistan, Iran of India te gaan. Uit de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote blijkt verder niet dat zij behalve het (niet-intentionele) gebrek aan een adequate medische behandeling voor hun zonen in Afghanistan nog andere problemen ondervonden gelinkt aan de medische toestand van hun zonen (administratief dossier verzoeker, stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 15; administratief dossier echtgenote, stuk 7, gehoorverslag, p. 7, 8). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat een bepaalde ziekte geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor zoals bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (zie ook HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

Wat betreft de problemen die haar zoon N. in Afghanistan zou hebben gekend omwille van een liefdesrelatie met een meisje, blijkt de verzoekende partij hiervan geen melding te hebben gemaakt. De verzoekende partij verklaarde dat haar zoon N. een jaar eerder naar Iran trok op zoek naar een betere levensstandaard en onderwijs. Uitdrukkelijk gevraagd of er een andere reden was waarom N. eerder naar Iran trok, stelde zij van niet (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat N. deze problemen ook zelf niet aanhaalde tijdens zijn gehoor. Hoewel hij duidelijk verklaart een jaar voor de rest van de familie naar Iran gereisd te zijn, stelt hij dat hij een jaar eerder reisde omwille van het geweld in Mazar-i Sharif, de ontvoeringen, jongeren die werden meegenomen als 'bacha bazi' en een gebrek aan een goed schoolsysteem (administratief dossier N. N. A., stuk 7, gehoorverslag, p. 4). Expliciet gevraagd aan N. of er naast deze redenen nog een andere reden was waarom hij eerder naar Iran trok, stelt hij dat dit de redenen waren. N. vermeldt verder de moord op zijn oom en de medische toestand van zijn broers (administratief dossier N. N. A., stuk 7, gehoorverslag, p. 10). Nergens haalt hij echter aan dat hij problemen gekend heeft omwille van een meisje. De vaststelling dat N. de problemen naar aanleiding van een relatie die hij zou hebben gehad zelf niet aanhaalt, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van de vrees die hij desbetreffend zou koesteren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt die bovenstaande appreciatie van de problemen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst in een ander daglicht plaatsen. De bij het verzoekschrift gevoegde fotokopie van haar attest van immatriculatie heeft geen betrekking op haar asielmotieven en is derhalve niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

3.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.2.1. De verzoekende partij betoogt dat er in haar geval zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade. Zij verwijst in dit verband enerzijds naar de ontvoering en dood van haar schoonbroer in 2010 en anderzijds naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevat indicaties dat de verzoekende partij een dergelijk risico loopt.

3.4.2.3. Hoger kon reeds worden vastgesteld dat de problemen waarmee verzoekers schoonbroers in 2010 werden geconfronteerd geen betrekking hebben op verzoeker of zijn echtgenote en het niet aannemelijk is dat deze problemen thans een bedreiging zouden vormen voor hen. Dat verzoeker of zijn gezin omwille de ontvoering en dood van verzoekers schoonbroer een specifiek en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zouden lopen, kan derhalve niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de medische problemen van haar zonen M. en N., kan de Raad volstaan met een verwijzing naar bovenstaande vaststelling dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt (HvJ 24 april 2018, MP t. Secretary of State fort he Home Department, C-353/16; HvJ 18 december 2014, M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13).

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de vermeende problemen van zijn zoon N. ten gevolge van diens relatie met een meisje, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.4.2.3. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 10 april 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel

voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat er volgens de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert ook burgerslachtoffers vielen bij aanslagen die nochtans niet tegen burgers waren gericht, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers als dusdanig niet worden geviséerd bij het gebeurlijke conflict-gerelateerde geweld in Mazar-i Sahrif. De overweging dat de verzoekende partij een groter risico loopt om getroffen te worden door geweld gericht tegen Afghaanse overheids- of veiligheidsdiensten wanneer zij zich in de buurt daarvan begeeft, vormt op zich geen zwaarwegende grond om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid in Mazar-i Sharif een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij mag vinden, vormt het feit dat de provincie Balkh een toevluchtsoord blijkt voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten wel degelijk een pertinente overweging om, rekening houdend met de andere elementen van bovenstaande veiligheidsanalyse, te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Mazar-i Sharif de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigt.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In casu wordt er in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vastgesteld."

3.2. De verzoekende partij voert geen eigen argumenten aan op basis waarvan zij meent in aanmerking te komen voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire bescherming. Zij voegt bij haar verzoekschrift een fotokopie van haar attest van immatriculatie, dat evenwel geen betrekking heeft op haar asielmotieven en derhalve niet dienstig is. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3.3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier .

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS